

I

Hanko Versluijs kijkt in zijn achteruitkijkspiegel. De donkergrijze BMW is er nog. Dreigend. Net te ver weg om te kunnen zien wie erin zitten. Kent hij ze? Of zijn ze ingehuurd om hem uit te schakelen. Hij vermoedt het laatste. Ondanks de airco vormt zich een dunne film transpiratie op zijn voorhoofd. Geërgerd veegt hij het weg. Het is zover. Ze hebben hem gevonden. Natuurlijk zouden ze hem vinden. Ooit.

Maar hij had gehoopt op meer tijd. Gehoopt om nog even onder de radar te kunnen blijven in dat vakantiepark, maar helaas. Vluchtend van adres naar adres, van stad naar stad, met hete adem van zijn belagers in zijn nek. Kansloos. Af en toe waagde hij zich in Amsterdam om een deel te halen van dat wat van hem is. En dan zo snel mogelijk de stad weer uit. Op de vlucht.

Hij wist echt wel dat zijn vlucht niet eeuwig zou kunnen duren en nu is het zo ver. Zijn achtervolgers zitten hem nu op de hielen. Hij *moet* ze afschudden. Het zonovergoten landschap langs de Duitse *Autobahn* vormt een schril contrast met de grimmige werkelijkheid waarin hij verkeert. Zijn leven is in gevaar en dat beseft hij met alle scherpte die hij in zich heeft.

Daarom heeft hij, misschien om onbewust schoon schip te maken met zichzelf en de wereld, een bekentenis achtergelaten op een USB-stick. Hij hoopt dat deze informatie niet in verkeerde handen terecht komt, maar bij eerlijke mensen, die weten wat ze ermee moeten doen. Zelf kan hij dat niet meer. Voor hem is het nu te laat. Veel te laat. De stick mag in geen geval in handen van zijn achtervolgers vallen. Hij moet hem ergens ongezien achterlaten. Maar waar? Waar zou hij hem kunnen laten zonder dat zij het zien?

Hij nadert een *Raststätte*. Nee, te druk. Aan de ene kant veilig, want in de drukte zouden zijn belagers geen aanslag op hem kunnen plegen, maar aan de andere kant zou hij hier niet snel genoeg kunnen wegvaren. Elke kans op ontsnappen zou sowieso verkeken zijn.

Onwillekeurig voelt hij aan zijn borstzak, met daarin de portefeuille met de stick. Hij moet hem nu snel kwijt. Naar buiten gooien is geen optie. Zijn achtervolgers zullen het zien. Natuurlijk kunnen ze niet stoppen om de portefeuille op te rapen, maar dan weten ze zeker

dat hij het ding bij zich draagt. En dan zullen ze snappen dat hij bekend wil maken wat hij van hen weet.

Waarom was hij niet zo slim geweest om naar de krant te stappen? Nee, in plaats daarvan had hij zijn achtervolgers vanuit een schuiladres geappt dat hij alle informatie op een stick had gezet en dat hij de inhoud ervan bekend zou maken als ze hem verder zouden bedreigen. Daarna had hij zijn telefoon ergens in het water gegooid, bang dat ze hem zouden traceren. Hij hoopte dat het hiermee zou stoppen. Dat ze hem met rust zouden laten. Niets was minder waar. De wetenschap dat alles op een stick stond, had de jacht alleen nog maar feller gemaakt. Wat was hij dom en naïef geweest. Nee, achteraf was de krant een slimmere keuze geweest. Veel slimmer. Naar de pers stappen kan toch anoniem? Er is toch zo iets als persvrijheid, geheimhoudingsrecht voor journalisten of zoiets? Dat had hij natuurlijk moeten doen zonder bang te zijn om in de cel te belanden. Maar dat heeft hij niet gedaan, domweg niet aan gedacht en nu is het te laat. En die informatie? Die krijgen ze wel uit hem, daarvan is hij overtuigd. Hij kent zijn achtervolgers en weet dat ze geen genade kennen. Maar als hij de USB op een andere manier kan kwijtraken en ze de stick niet op hem aantreffen, dan maakt hij nog een kans. Een kleine. Misschien kan hij er zich dan nog uitkletsen.

Hanko trapt het gas nog verder in. Zijn achtervolgers doen hetzelfde. De BMW volgt moeiteloos. Ze laten er twee of drie auto's tussen zitten, maar houden hem in het oog. Gelukkig is zijn tank nog redelijk vol. Hij kan de rit nog wel even volhouden, maar ooit houdt het op. Wat hij van het begin af aan heeft gevreesd, is nu werkelijkheid. Hij is precies in die situatie terechtgekomen waar hij van begin af aan bang voor was. Had hij anders moeten handelen, kunnen handelen? Koortsachtig overdenkt hij zijn situatie.

Zijn gedachten dwalen af naar een paar maanden geleden, naar het moment dat hij het tij nog had kunnen keren en het zo aanlokkelijke aanbod ondanks alles had kunnen afslaan. Kunnen? Nee moeten! Maar hij was te inhalig geweest en die inhaligheid gaat hem nu waarschijnlijk zijn leven kosten.

Een ding heeft hij goed gedaan: zijn verhaal op een stick zetten. Want eigenlijk had hij al van het begin af aan zijn twijfels gehad. Toen al had hij diep in zijn hart beter geweten. Maar hij had zijn angst en

bange voor gevoel weggeredeneerd en afgewogen tegen de beloning die hij zou ontvangen. Een beloning die er niet om loog. Hij had zijn kansen afgewogen en het risico lager ingeschat dan de te behalen winst. Dus ging hij akkoord met de deal, deed mee. Toen nog niet wetende dat hij daarmee zijn doodvonnis zou tekenen.

Hij had de angst van niet meer terug te kunnen gevoeld en genegeerd toen hij maanden geleden die klus met Richard had aangenomen. Zodra de klus was afgehandeld wist hij dat hij er te diep in zat en de innerlijke onrust die die wetenschap teweeg bracht, vrat hem vanbinnen langzaam op. Wat kon hij er nog aan doen? De deur uitlopen en vluchten? Waarheen? Naar het buitenland? En wat dan, zwerfen? Buiten slapen op een bankje in een park, in een portiek of op een koud station met de kans door de politie van de straat gehaald te worden? En misschien was dat nog niet eens zo gek geweest. In de cel was hij veiliger dan op straat. Maar hij was zo gewend om uit handen van de politie te blijven, dat hij dat scenario niet eens bedacht. Zwerfen. Dat zou hij moeten, als hij in leven wilde blijven. Altijd met een blik over zijn schouder, altijd in onzekerheid verkeren tussen hoop en vrees.

Zijn gedachten daar op die Duitse *Autobahn* voeren hem terug in de tijd, terug naar het moment dat ertoe leidde dat hij nu, hier vlucht voor zijn achtervolgers. Terug naar die winternacht, naar het begin van zijn einde. Een onherroepelijk *point of no return*.

Die nacht, maanden geleden, zat hij samen met zijn *partner in crime* Richard in een grote oude witgespoten DHL-bus zonder opdruk en met een vals nummerbord. Ze reden richting België, naar de Kalmt-houtse Heide. Hij kende Richard al bijna zijn hele leven. Opgegroeid in dezelfde buurt en na schooltijd samen spullen jatten uit winkels om te verkopen. Met het verdiende geld hingen ze de bink uit bij de meiden die ze versierden met sieraden, parfums en weet ik wat nog meer. Trakteren op de bioscoop of een concert. Hij was er al snel achter dat als je geld hebt, de wereld voor je open ligt.

Net als Hanko was Richard nooit echt op het rechte pad geraakt. Geen werk, maar wel altijd geld. Klusje hier, zaakje daar en bijna altijd was het Richard die hem erin meenam. Hem en soms ook Frans, een andere maat van lang geleden. Richard had de connecties in het